

Krachten van het Onbekende

Krachten van het
Onbekende

Michèle De Baere

Schrijver: Michèle De Baere

Coverontwerp: Michèle De Baere

ISBN: 9789465127811

© Michèle De Baere

1

Het was weer zover. Noa voelde het zweet op haar rug prikken, terwijl haar handen klam werden en haar ademhaling onregelmatig. Het leek alsof ze plots was vergeten hoe je adem moest halen. Voor elke ademteug moest ze er twee keer zo hard voor werken om haar longen weer op gang te krijgen. Haar ogen schoten naar haar medeleerling, die vooraan stond en moeiteloos een presentatie gaf. Zo leek het tenminste. Hoe kon het allemaal zo vlot gaan bij anderen? Waarom leek zij de enige die altijd stond te trillen als een rietje? Noa probeerde zich voor te bereiden op haar eigen beurt, maar haar gedachten waren overal, behalve bij de woorden die ze straks moest zeggen. Ze wierp een snelle blik door het lokaal. Haar maag draaide om. Hoe graag ze ook ergens anders wilde zijn—de wc, de fietsenstalling, of zelfs gewoon thuis onder haar deken—dit was de harde realiteit. Straks was zij aan de beurt. En presentaties? Dat was haar ergste nachtmerrie.

Ze kon zich nog goed herinneren hoe vaak ze zichzelf voor schut had gezet. Hoe de klas had gegiecheld toen ze per ongeluk een moeilijk woord verkeerd uitsprak. Of hoe ze rood aanliep, zo fel dat ze zichzelf in gedachten een menselijke tomaat noemde. En dat rode, dat was het ergste. Hoe meer ze probeerde het te stoppen, hoe

erger het werd. Noa haatte dat gevoel. Alsof iedereen haar continu in de gaten hield. Alsof elk paar ogen haar veroordeelde. Ze had amper vrienden in de klas en wist zeker dat sommigen alleen maar zaten te wachten tot ze weer zou struikelen. Want lachen om haar fouten? Dat leek soms het favoriete tijdverdrijf van een paar medeleerlingen. Ze balde haar klamme handen tot vuisten. Nog een paar minuten. Dan was zij aan de beurt.

Noa probeerde haar ademhaling onder controle te krijgen. Ze ademde in. En uit. En nog eens. Ondertussen herhaalde ze de tekst in haar hoofd, al wist ze dat het meestal toch niets uithaalde. Hoe vaak had ze zichzelf al niet beloofd dat dit keer anders zou zijn? En toch... black-out. Elke keer weer. Ze keek strak naar haar blad en nam zich voor om straks boven de hoofden van iedereen te staren. Geen oogcontact. Dan zouden de glurende blikken misschien niet zo hard binnenkomen. Maar voordat ze zichzelf verder kon geruststellen, hoorde ze ineens applaus. Haar hoofd schoot omhoog. Nee. Dat kon maar één ding betekenen. De leerkracht keek haar vriendelijk aan en knikte. “Jij bent aan de beurt, Noa. Veel succes!” Succes? Nou, dat had ze wel nodig. Ze voelde haar benen als lood terwijl ze opstond en haar blad bijna doordrukte met haar trillende handen. Waarom moesten ze dit soort opdrachten eigenlijk doen? Wat had de wereld eraan dat zij voor een groep medeleerlingen iets kon voordragen? Het leek haar compleet nutteloos. Ze wist zeker dat ze dit later nooit nodig zou hebben. Sterker nog, ze zou álles doen om dit soort situaties te vermijden. Net zoals op familiefeestjes.

Daar zorgde ze er ook altijd voor dat ze netjes op de achtergrond bleef. Het midden van de belangstelling? Nee, bedankt! En als ze dan toch per ongeluk even in het middelpunt stond, kwam het altijd weer: de gloeiend rode wangen, die haar verraadden als een sirene. Dan trok ze zich stilletjes terug, alsof ze door de grond wilde zakken. En nu? Nu moest ze opnieuw door de hel. Voor iedereen. Haar handen trilden toen ze naar voren stapte.

“Goeiemiddag... uh... iedereen...” begon Noa, met een stem die net hard genoeg was om de stilte te breken. Ze probeerde vast te houden aan haar plan: in de verte staren en af en toe een blik op haar blad werpen. Haar ogen schoten heen en weer, van het klaslokaal naar haar blad, terwijl haar duim koppig de plek aanduidde waar ze gebleven was. Toch kon ze het niet laten. “Uh...” Ze hoorde zichzelf het weer zeggen. Waarom deed ze dat toch altijd? Alsof de stilte ondraaglijk was. Elk moment dat niemand iets zei, voelde aan als een leegte die ze koste wat het kost moest opvullen. Zelfs al was het met een nutteloze “uh.” De minuten sleepten zich voort. Het was alsof de tijd expres trager ging om haar te kwellen. Maar uiteindelijk, eindelijk, kwam het verlossende knikje van de leerkracht. “Je mag gaan zitten, Noa. Goed gedaan. Maar probeer de volgende keer wat minder naar je blad te kijken. Het mag best wat zelfverzekerder en meer uit het hoofd.”

Die opmerking was niets nieuws. Ze hoorde het elke keer. En elke keer dacht ze: Hoe dan? Ze kon het thuis perfect. Maar zodra ze voor de klas stond, leek haar brein ineens leeg. Ze voelde haar

wangen gloeien terwijl ze terug naar haar plek schuifelde. Onderweg ving ze een paar blikken op. Er werd zacht gegiecheld. Noa probeerde het te negeren, maar het bleef aan haar knagen. Waarom kon ze niet gewoon... normaal zijn? Meer zelfvertrouwen hebben? Het was toch niet alsof deze mensen later nog een rol in haar leven zouden spelen? En toch. Het deed pijn. Dat ze haar niet accepteerden zoals ze was. Ze zakte neer in haar stoel en haalde diep adem. Nog maar een paar lessen te gaan. Ze zou het wel overleven. Toch?

Vroeger had ze hier veel minder last van. Toen had ze vriendinnen in de klas. Echte vriendinnen, bij wie ze altijd steun vond, die haar bemoedigend toeknikten en een duim opstaken als ze iets spannend moest doen. Ze had nooit gedacht dat ze hen zo zou missen. Maar ja, alles was veranderd toen ze van school moest veranderen. Haar vorige richting? Dat was gewoon niets voor haar. Ze worstelde met de vakken en haalde niet de punten die ze nodig had. Er zat niets anders op dan een andere weg in te slaan. Maar de richting die ze echt wilde, hadden ze niet op dezelfde school. Dus moest ze afscheid nemen van haar vriendinnen. Ze had zichzelf toen overtuigd dat het allemaal wel goed zou komen. “Een nieuwe start,” had ze gedacht. Nieuwe school, nieuwe mensen. Hoe moeilijk kon dat zijn? In het begin leek het ook goed te gaan. Noa had hier en daar wat gesprekken aangeknoopt en zelfs twee meisjes gevonden met wie ze een fijne klik had. Ze begonnen zowaar vriendinnen te worden. Maar toen, nog maar een paar maanden in het schooljaar,

sloeg het nieuws in als een bom: die twee zouden van richting veranderen. De lessen lagen hen niet, dus ze vertrokken naar een andere school. Noa voelde zich compleet verloren. Plots was ze weer alleen. In een klas waar iedereen al vriendengroepjes had gevormd, voelde het alsof er voor haar geen plek meer was. Ze had het geprobeerd, natuurlijk. Een gesprek hier, een grapje daar. Maar het lukte niet. De meeste klasgenoten waren al helemaal met elkaar vertrouwd en leken niet echt zin te hebben om iemand nieuw in hun kringetje toe te laten. Wat haar het meeste verbaasde, was de mentaliteit van sommige leerlingen. Ze had gedacht dat iedereen een beetje volwassen was op de middelbare school, maar nee. Hier en daar hoorde ze roddels, flauwe grapjes of kreeg ze gewoon een schouderklopje met een fake glimlach erbij. Hoe harder ze haar best deed, hoe meer ze zich een buitenstaander voelde. Noa zuchtte. Vrienden maken, leek een stuk eenvoudiger toen ze jonger was. Wat had ze dat graag terug willen hebben.

Elke dag telde Noa af naar de bel. Niet de bel voor de pauze, en zelfs niet die voor de middagpauze, maar dé bel. De laatste. Die haar liet weten dat het tijd was om naar huis te gaan. Terwijl haar klasgenoten juichten en hun spullen rommelig in hun tassen propte, had die bel voor Noa een andere betekenis. Haar tas stond altijd al half klaar. Ze pakte haar spullen razendsnel in, schoof haar stoel aan en glipte bijna ongemerkt naar buiten. Onderweg troostte ze zichzelf zoals altijd: nog een paar dagen en het was weekend. Niet dat ze dan spannende plannen had, maar ze kon tenminste thuis zijn. Bij haar

moeder. In haar vertrouwde wereldje, waar alles veilig voelde. Toen ze de hoek omliep naar de plek waar haar moeder haar altijd oppikte, zag ze de auto al staan. Ondanks dat ze al een heuse tiener was, bleef haar moeder haar elke dag ophalen. Het was misschien een beetje ouderwets, maar ze wilde dat blijven doen, gewoon om zeker te zijn dat Noa goed thuis zou raken. Noa vond het altijd geruststellend, zelfs al was ze eigenlijk al oud genoeg om alleen naar huis te gaan. Het was haar manier om te laten zien dat ze altijd voor haar zou zorgen, wat er ook gebeurde. Een kleine glimlach brak door op haar gezicht, gewoon omdat haar moeder er was. Altijd. Ze zwaaide kort, rende naar de auto en plofte op de achterbank.

“Hoe was het op school vandaag? Hoe was je spreekbeurt?” vroeg ze terwijl Noa haar gordel vastklikte.

“Het ging wel hoor,” antwoordde ze met een knikje. Haar moeder glimlachte en richtte haar blik weer op de weg. Noa draaide zich om en staaarde naar buiten. In haar hoofd speelde de dag zich opnieuw af, vooral de presentatie. De herinnering bracht meteen een ongemakkelijk gevoel terug. Ze schudde het van zich af. Snel ergens anders aan denken. Ze dacht aan het boek dat ze voor haar verjaardag had gekregen. Vanavond kon ze er eindelijk verder in lezen. Dat was tenminste iets om naar uit te kijken. Thuisgekomen gooide Noa haar tas neer en wilde naar haar kamer gaan, maar haar moeder riep haar na.

“Vergeet je medicijnen niet te nemen, meid!”

Oh ja, die medicijnen... Hoe vaak ze ook had gehoord hoe belangrijk ze waren, ze vergat het soms gewoon. Ze liep naar het medicijnenkastje, haalde het kleine potje tevoorschijn en bekeek het even. Daar waren ze weer. De pilletjes. Ze slikte ze al zo lang dat ze er niet meer echt bij stilstond. Haar moeder vertelde haar wel eens hoe ze vroeger was zonder die medicijnen. “Je was zo chaotisch,” zei ze dan met een zachte glimlach. Maar het ging verder dan alleen chaos. Noa had stemmen gehoord, dat wist ze nog vaag. Stemmen die er niet hadden moeten zijn. Haar moeder had haar altijd gezegd dat de pillen die stemmen onderdrukten, zodat ze normaal kon functioneren en gezond bleef. En Noa? Die had het gewoon aangenomen. Natuurlijk, wat wist ze anders? Maar soms vroeg ze zich af hoe het zonder die pillen zou zijn. Ze herinnerde zich nog vaag hoe de kinderen in haar lagere school haar raar vonden als ze met de stemmen praatte. Ze hadden haar vreemd aangekeken, gefluisterd, gegiecheld. Het was geen fijne herinnering. Sinds ze de medicijnen nam, ging het beter. Ze was rustiger, kon zich beter concentreren en had zelfs vriendinnen kunnen maken. Al waren er altijd wel kinderen die haar bleven vreemd vinden. Maar dat was Noa gewend. Raar zijn hoorde een beetje bij haar, dacht ze.

“Moet ik die pillen echt mijn hele leven blijven nemen?” vroeg Noa terwijl ze haar moeder aankeek met een blik die een mix van nieuwsgierigheid en opstandigheid verraadde.

“Vind je dan niet dat ze je helpen?”

“Ja, wat je helpen noemt,” zuchtte Noa terwijl ze met haar vingers over de tafel trommelde. “Als ik het tegen iemand zeg, kijken ze me aan alsof ik een alien ben. En soms denk ik gewoon... Wat als ik ermee stop? Ik ben toch al wat ouder nu. Misschien heb ik ze helemaal niet meer nodig, of toch niet zoals vroeger?”

Haar moeder bleef even stil en haar blik werd streng. “Je weet toch nog wat er de vorige keer is gebeurd toen je ermee stopte, Noa...” zei ze uiteindelijk. “Dat willen we toch niet nog een keer meemaken? Jij toch ook niet?”

Noa slikte en knikte langzaam. Ze herinnerde het zich maar al te goed. Dat was een van de redenen waarom ze van school had moeten veranderen. Ze hield zichzelf voor dat haar slechte punten de doorslag hadden gegeven, maar diep vanbinnen wist ze dat die... die situatie veel zwaarder had gewogen. Dat zou ze nooit hardop toegeven, zelfs niet aan zichzelf.

“Dan maar niet...,” mompelde ze, terwijl ze haar medicatie innam en opstond.

Ze draaide zich om en liep met grote passen naar haar kamer, waar ze de deur met een zachte dreun dichttrok. In een beweging plofte ze neer op haar bed en zette haar koptelefoon op. De muziek overspoelde haar als een warme deken en hielp haar, zoals altijd, om de chaos in haar hoofd te ordenen.

Ze liet haar blik door haar kamer glijden. Het was al aan het schemeren. Het laatste beetje zonlicht viel als een wazige, gouden streep door de gordijnen. Toen viel haar oog op haar bureau. Het

blauwe lampje van haar laptop knipperde zachtjes. Ze had hem blijkbaar niet goed afgesloten gisteren. Noa rolde met haar ogen en stond zuchtend op om hem uit te zetten, maar ergens prikkelde dat flikkerende lampje haar nieuwsgierigheid. Noa trok de bureaustoel met een zachte kraak naar achter en plofte erop neer. Ze schoof dichterbij haar bureau en zette haar ellebogen stevig op het blad. Zonder aarzelen drukte ze op de aan-knop van haar laptop en wachtte tot het scherm oplichtte. Het vertrouwde opstartgeluid klonk door de kamer, gevolgd door een helder beeldscherm dat haar kamer in een flauw blauw licht zette. Ze keek recht naar de achtergrondfoto die al jarenlang op haar laptop stond. Het beeld vulde het scherm en haar ogen bleven even hangen op de drie vrolijke gezichten. Haar vader, haar moeder en zichzelf, breed lachend in de lens. Ze wist nog precies wanneer die foto genomen was. Het was een zonnige dag, al leek het wel lang geleden. Noa schatte snel. Een jaar of vijf terug misschien? Ja, toen was ik negen, rekende ze in haar hoofd. De foto gaf haar een vreemd gevoel. Een mengeling van iets warmes, alsof ze een knuffel kreeg, en iets zwaars, dat haar diep vanbinnen een beetje naar beneden trok. Ze keek naar de gezichten. Zo jong. Zo gelukkig. Het scherm leek even stil te ademen terwijl Noa haar blik niet van de foto kon losrukken.

Die foto... Het leek wel een grens tussen toen en nu. Niet lang na dat moment begon een moeilijke periode. Het zat haar nog altijd dwars, hoe hard ze ook probeerde het los te laten. Haar moeder had haar ooit uitgelegd wat er gebeurd was. Of nou ja, een stukje van het

verhaal. Haar vader had opeens bedacht dat hij naar het buitenland wilde verhuizen. Een eiland ergens ver weg had hem blijkbaar helemaal in de ban. Hij wilde dat haar moeder en Noa met hem mee zouden gaan. Maar haar moeder kon dat niet. Ze kon het niet over haar hart krijgen om Noa's hele leven om te gooien. En dus was hij gegaan. Gewoon vertrokken. Zonder veel uitleg, behalve dat hij hen graag zag. Ja hoor, leuk gezegd, papa. Maar wat koop je daar voor? Ze had haar moeder zien worstelen. Elke dag opnieuw. Hoe haar moeder deed alsof er niets aan de hand was, terwijl Noa heus wel zag hoe ze 's avonds in stilte haar tranen wegveegde. Ze probeerde het te verbergen, maar Noa kende haar goed genoeg om te weten dat het allemaal maar een masker was. En Noa? Ze had zelf ook pijn, natuurlijk. Maar wat schoot haar moeder daarmee op? Dus hield ze alles voor zichzelf. Als ze zag dat haar moeder weer haar "het gaat prima"-gezicht opzette, deed ze gewoon alsof ze niets merkte. Maar vanbinnen... vanbinnen voelde het soms alsof haar hele wereld op z'n kop stond.

De avond verliep zoals zovele avonden. Haar moeder riep haar om te komen eten, Noa schoof aan tafel en genoot van de heerlijke maaltijd. Haar moeder kon relatief goed koken en vanavond had ze écht uitgepakt. Schnitzels met wafelfrietjes, net zoals oma die vroeger altijd maakte. Bij elke hap voelde het alsof ze weer even bij oma aan tafel zat. Ze zag het nog zo voor zich: oma in haar kleine keukentje, druk bezig met dat gekke machinetje. Ze schoof de aardappelen eroverheen, steeds in een andere hoek, en daar kwamen

ze tevoorschijn: perfect gevormde wafelfrietjes. Die geur, dat knisperende geluid als je erin beet... Zalig gewoon. Het was altijd een feestje als Noa bij oma ging logeren, zeker als oma die frietjes maakte. Noa dacht even terug aan oma. Ze was niet lang voor haar vaders vreemde plannen overleden. Eigenlijk had dat misschien alles in gang gezet, bedacht Noa. Vaders midlifecrisis of hoe je het ook moest noemen. Opeens vond hij dat hij naar het buitenland moest, naar een of ander exotisch eiland. Lekker makkelijk voor hem, dacht Noa wrang. Maar dat gaf hem nog niet het recht om hun hele leven op z'n kop te zetten!

“Kijken we nog even gezellig tv?” Haar moeders stem rukte Noa uit haar gedachten.

“Ja, is goed, mama,” antwoordde ze meteen. Een laatste momentje genieten voordat het weer bedtijd was. Morgen opnieuw vroeg opstaan om, joepie... naar school te gaan. Noa trok een scheve grijns bij die gedachte. Heerlijk. Echt iets om naar uit te kijken, dacht ze droogjes, terwijl ze haar benen onder zich vouwde op de zetel.

2

Vandaag liep alles anders dan Noa had gedacht. Ze hoopte op een dag die net zo saai zou zijn als de rest – zo eentje waar je snel doorheen kan glijden zonder al te veel gedoe. Maar toen merkte ze ineens een nieuw gezicht in de klas. Een nieuw gezicht... op dit moment van het jaar? Dat was wel heel vreemd. Waarschijnlijk weer zo'n rebelse leerling die van een andere school gestuurd is, dacht Noa bij zichzelf. Maar eerlijk? Ze zag er niet echt zo uit. Helemaal niet, eigenlijk.

“Goeiemorgen allemaal,” begon de geschiedenisleerkracht met zijn gebruikelijke monotone stem. “Vandaag hebben we een nieuw gezicht in onze klas. Charlotte komt van een andere school en zal hier haar schooljaar verderzetten. Ik reken erop dat jullie haar allemaal hartelijk welkom heten.”

Noa wierp een blik rond. Een paar klasgenoten zwaaiden lauwertjes, alsof hun arm te zwaar was om écht moeite te doen. Anderen keken haar met half dichtgeknepen ogen aan en mompelden een sarcastische “Hey” die net luid genoeg was om ongemakkelijk te klinken. Nog voor Charlotte goed en wel iets kon zeggen, draaiden de meeste hoofden alweer weg.

Welkom in de jungle die het middelbaar heet, dacht Noa met een wrang lachje. Ze kon zich wel voorstellen hoe het voor Charlotte

moest voelen. Ze vroeg zich af hoe dat arme meisje het hier zou redden. Toen de leerkracht iedereen weer tot stilte maande, draaide hij zich naar het bord en ging verder met zijn les. Binnen een paar seconden was iedereen alweer bezig met zijn eigen ding: onder tafel stiekem op een gsm tokkelen, een kunstwerk in hun schrift tekenen of gewoon naar het raam staren en dromen van een andere wereld.

Noa zag hoe Charlotte zenuwachtig op haar stoel heen en weer wiebelde. Vooruit, achteruit, alsof ze elk moment weg kon springen. Logisch ook, dacht Noa. Het is niet bepaald een warm bad, deze klas. Meer een ijskoude plons. Plots boog Charlotte zich voorzichtig naar het meisje naast haar en fluisterde iets in haar oor. Noa zag hoe het meisje eerst luisterde, toen haar hoofd een tikkeltje schuin hield, en daarna een grijns niet kon onderdrukken. Nog geen tel later draaide ze zich om naar haar vriendin aan de andere kant. Er volgde een fluistermarathon met als eindstation een scheut giechelwater. Charlotte kleurde meteen knalrood. Ze zakte een stukje dieper in haar stoel en keek vanaf dat moment strak naar de voorkant van de klas, alsof het bord het spannendste ding was dat ze ooit had gezien. Noa beet op haar lip. Wat hadden ze nu weer gezegd? Ze kende de routine maar al te goed: een halve zin, een scheef lachje en voilà, het nieuwe meisje voelde zich al de hele dag een vreemde eend in de bijt. Waarom moesten sommige leerlingen altijd de baas spelen? Was het echt zo moeilijk om iemand gewoon even op zijn gemak te laten komen? Noa zuchtte en wiebelde zelf wat met haar pen. Jungle

hier, echt waar. Maar misschien kon Charlotte wel wat extra steun gebruiken...

Die gedachte flitste door Noa's hoofd, maar ze duwde hem meteen weg. Haar laatste pogingen om vriendinnen te maken waren nou niet bepaald een groot succes geweest. Nog een blauwtje? Nee, bedankt. Toch bleef ze Charlotte door de dag heen een beetje in het oog houden, alsof ze onbewust wilde checken of haar voorspelling uitkwam. En ja hoor, tegen de middag leek het al duidelijk: Charlotte ging ook een eenzame tijd tegemoet. Niemand die haar opzoekt, niemand die haar bij de lunch uitnodigde. Noa vond het ergens wel jammer. Ze leek best aardig, dat kon je van een afstandje al zien. Bij de lunchdame in de refter had Charlotte zelfs een kort gesprekje aangeknoopt en het klonk vriendelijk en oprecht, zonder een spatje venijn. 'Of doet ze maar alsof?' schoot het ineens door Noa's hoofd. Maar daar corrigeerde ze zichzelf meteen: 'Nee, doe normaal, Noa. Dat is gewoon jouw wantrouwige kop die weer op hol slaat.' Ze zuchtte. 'Het is niet dat ik haar écht ken, maar ze lijkt niet zo'n type dat stiekem rotzooit.' Dat was iets wat Noa wel kon inschatten, met de mensenkennis die ze in de loop van de jaren had opgedaan. Niet dat het haar veel geholpen had. Vertrouwen... dat lag moeilijk bij haar. Waarom zou ze ook? Mensen lieten haar uiteindelijk toch altijd in de steek.

Noa prulde wat aan haar broodje en keek opzij naar Charlotte. 'Misschien... misschien moet ik gewoon eens proberen.' Maar de gedachte bleef ergens halverwege steken. Noa was het eigenlijk al

zo gewoon geworden om alleen in de refter te zitten, dat het haar niet meer echt deerde. Sterker nog, ze had er stiekem een beetje van leren genieten. Geen gedoe, geen gesprekken waar ze toch niets aan had. Gewoon rust. De lessen sleepten zich voort zoals altijd, maar eindelijk klonk de laatste bel. Iedereen stooft naar buiten alsof ze gevangen hadden gezeten en dringend lucht nodig hadden. Noa had er een sport van gemaakt om niet met de meute mee te lopen. Te druk, te chaotisch. Maar toevallig liep ze nu een paar passen achter Charlotte. Voor de schoolpoort zag ze hoe een vrouw – waarschijnlijk haar moeder – op Charlotte stond te wachten. Noa bleef een beetje hangen, net ver genoeg om niet op te vallen en zag hoe de vrouw haar dochter meteen in een stevige knuffel trok. Charlottes gezicht kon ze niet zien, maar het gezicht van de vrouw des te beter. Die blik... Noa herkende hem meteen. Een bezorgde bleekheid, alsof je iemand ziet die elk moment in tranen kan uitbarsten. Die blik had ze al vaak bij haar eigen moeder gezien. Té vaak.

Noa wierp haar blik weer naar voren en zag net op tijd hoe haar moeder met de auto de hoek om kwam. Ze versnelde haar pas een beetje en plofte niet veel later op de achterbank. Tijdens de rit naar huis babbelden ze wat over haar moeders dag. Hoe druk het was geweest op het werk, hoe ze bijna haar koffie over haar toetsenbord had gemorst, dat soort dingen. Bij de onvermijdelijke vraag “En hoe was het op school vandaag?” gaf Noa haar standaardantwoord.

“Goed,” of “Ging wel,” of als ze in een avontuurlijke bui was, “Wel oké.” Vandaag koos ze voor “Goed.” Daarmee was de kous af.

Thuisgekomen trok ze meteen naar haar kamer. Ze liet zich op haar bed vallen, haar blik naar het plafond gericht en ineens kwam de gedachte aan de nieuwe klasgenoot weer naar boven. Charlotte. Even speelde ze met het idee om haar moeder over het meisje te vertellen, maar ze wist al wat er zou volgen. Ze kon het hele gesprek zo in haar hoofd afspelen: “Misschien kan je vrienden worden met haar? Ze lijkt vast heel aardig! Misschien wordt zij wel een leuke vriendin voor jou!”

Noa trok een gezicht en schudde haar hoofd. Nee, dat was echt het laatste waar ze nu zin in had. Ze besloot er maar niets over te zeggen. Dan hoefde ze ook geen vragen te beantwoorden waar ze toch niks mee kon.

Wat haar wel een beetje opvrolijkte, was het vooruitzicht op morgen. Dan hadden ze P.O., haar favoriete les! Officieel heette het Plastische Opvoeding, het vak waarin je creativiteit en artistieke vaardigheden kon ontwikkelen. Maar niemand zei dat zo. Het was gewoon P.O. En het leukste van alles? Ze kregen les van mevrouw Lauwaert. Die voelde een beetje aan als een vriendin, ook al mocht dat natuurlijk niet echt op school. Maar zij was anders. Ze gaf Noa altijd het gevoel dat ze goed bezig was, dat haar creatieve ideeën en tekeningen écht iets waard waren. Tijdens P.O. voelde Noa zich eindelijk gewaardeerd. Niet per se om wie ze was, want dat kon mevrouw Lauwaert natuurlijk niet echt weten, maar toch... het